

πειά καθόλου.

—Γιατί δὲ θλόπεμο πειά τὸ φανάρι; ρώτησε κάποιος.
—Ἔινε καταγινιά. Μά τώρα πειά εἶμαστε κοντοφτασμένοι, κι ἄμα βγῆ ὁ Αὐγερινός, θά δοῦμε τὰ θουὰ τῆς Σύρας. Θά πώσω-
με κάτω ἀπὸ τὴ Ντελαγρατία, εἶπε ὁ καπετάνιος.

Τὰ ζημερώματα ὁμως πλησίαζαν. Κάτω στὴν Ἀνατολὴ ἐφά-
νηκαν θαθεῖα θουαῖα χρώματα κι' ὁ Αὐγερινός δλόλαμπρος ἐ-
σημείωσε μιά παρηγορὴ λάμψη στὸν ὄριζοντα. "Ὅλοι ἄρχισαν
πειὰ νὰ θλέπουν τὸ πέλαγος. Τὸ σθαμπο τῆς αὐγῆς ἄρχισε νὰ
σκορπιέται κι' ἡ θάλασσα μπροστὰ τοὺς παιγνιδιάρια, μὲ μικρὰ
κύματα, πού εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀφρίζουν, σάν νὰ ξύπνησαν ἀπὸ
τὸ νυκτερινὸ τοὺς ὕπνο, ἦταν ἀπέραντη, χωρὶς νὰ φαίνεται ἀπὸ
πλευρῆς ὁ κόβος τῆς Σύρας.

Οἱ ταξειδιώτες ἀπορούσαν, γιατί δὲν ἔβλεπαν πειά οὔτε τὸ
φανάρι, πού τὸ εἶχαν πάρει ἀπὸ πίσω ὅλη τὴ νύχτα, οὔτε τὴ στε-
ριά, πού ἔπρεπε νὰ τὴν ἔχουν οἶπλα τους, ὅπως τοὺς ἔλεγε ὁ κα-
πετάνιος. Καὶ ἡ θάλασσα ὄλο κι' ἐφούσκανε, φοβερίζοντας πὺς
ἔρχεται τῆς Νοτιάς ὁ θυμός γιὰ νὰ τοὺς χορέψῃ..

Ὁ καπετάνιος δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριο τοῦ φα-
ναριοῦ πού ἔβλεπε τὴ νύχτα. Εἶδε ὠστόσο πὺς ὁ καιρὸς τὰ χα-
λοῦσε καὶ εἶπε στὸ ναυτὴ νὰ πιάσῃ μούδες καὶ νὰ ὀρτσάρῃ.

Ὁ ἐπιβάτης, πού ἦταν ἄγνωπος ὅλη τὴ νύχτα, εἶδε ἄξαφνα σ'
ἕνα μακρινὸ κόβο κάποιον καράβι, πού ἔστριβε καὶ σὲ λίγο θὰ
ἐκρυβότανε. Ἐπήγε πάλι κοντὰ στὸν καπετάνιο καὶ τοῦ εἶπε:

—Ποῦ πάει αὐτὸ τὸ καράβι, καπετάνιε;

—Αὐτὸ τραβᾷ γιὰ μακρὰ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.
Τὸ καράβι εἶχε πιάσει τὸν κάτω κόβο τῶν Θερμιῶν κι' ἐτρα-
θοσε καραβοῦτα γιὰ τὶς μεγάλες στεριές. Καὶ τὸ καικὶ τοῦ Κω-
σταντάκη ἐξοκολούθησε ἀπὸ μακρὰ τὴ γραμμὴ, πού εἶχε πεί-
ρει τὴ νύχτα. Εἶχε χάσει τὴ ρότα του.

—Καὶ κατὰ πού πέφτει ἡ Σύρα; ρώτησε ξανά ὁ ἐπιβάτης.
—Ἄμα πάμε θὰ δῆς, τοῦ ἀπάντησε ὁ καπετάνιος, πού δὲν ἤ-
θελε νὰ φανερωθῆ πὺς τὴν ἔπαθε τόσο ἄσχημα.

Ἐχταν ἀφήσει τὴ Σύρα πίσω τοὺς πολλὰ μίλια καὶ τώρα δὲν
τοὺς ἀφίνε ὁ καιρὸς νὰ ποδίσουν.

Ἐπίασαν τὴ στεριά, πού ἔβλεπαν μπροστὰ τους, μὰ ἡ στε-
ριά αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ Σύρα. Τὸ φανάρι πού ἔβλεπαν ὅλη τὴ νύ-
χτα δὲν ἦταν πού νησιοῦ, ἦταν... τοῦ καρδιοῦ ποδχαν ἀντικρύ-
σει τὸ πρῶτο! Γι' αὐτὸ δὲν μπορούσαν νὰ τὸ φτάσουν κι' ἄλλο-
τε φαίνονταν κι' ἄλλοτε χανότανε, σάν μαγεμμένο...

Ὁ πονήτης εἶχε δυναμώσει τώρα. Τὸ καικὶ ἔγερνε πῶς δυνα-
τά. Ταξειδεύε ἐλαγμένο καὶ σὲ λίγο ὁ καπετάνιος, γιὰ νὰ μὴ
πάθουν χειρότερα, ἐτραθήσε σ' ἕνα αὐλάκι τοῦ νησιοῦ κι' ἐκεῖ
ἔρριξε τὴν ἀγκυρά.

Ἐρμητιά σ' αὐτὸ τὸν
τόπο. Μόνον μερικὰ ἀ-
γριοκάτσικα ἦσαν ἐκεῖ
κι' ἔφυγαν τρομαγμένα
μόλις φάνηκε τὸ καικὶ
καὶ οἱ ἄνθρωποι. Βγῆ-
καν ὄλο ἔξω, θναψαν
φωτιά γιὰ νὰ ζεσταθοῦν
καὶ σὲ τέλος ρώτησαν
τὸν καπετάνιο:

—Ποῦ εἶμαστε, καπε-
τάνιε;

Ὁ Κωσταντάκης μα-
σοῦσε τὸ μουςτάκι του
ἀπὸ τὸ κακὸ του και, γιὰ
νὰ μὴ τὸν περιπαί-
ξουν οἱ ἐπιβάτες, εἶπε:

—Δὲν μ' ἔπαυρε ὁ
καιρὸς γιὰ τὴ Σύρα κι'
ἐπόδια στὰ Θερμιά. Αὐτὰ
πού σὰς ἔλεγα τὴ νύχτα
ἔβλεθα γιὰ νὰ σὰς παρηγορήσω,
μὰ ἐγὼ ἔβλεπα τὴ κακοκαι-
ρία.

Ὁ ναύτης του μισο-
γελοῦσε, μὰ δὲν ἔλεγε
τίποτε.

—Καὶ τώρα, τί θὰ
κάνουμε; ρώτησαν οἱ
ἐπιβάτες.

—Θ' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς
καὶ θὰ ἐξηκινήσουμε γιὰ
τὴ Σύρα.

Ἡ Νοτιά ὁμως εἶχε
θεριέψει καὶ τοὺς κρέ-
τησαν ἐκεῖ πολλὰ μερό-
νυχτα κι' ἔθασαν ἰσθη-
καν γιὰ ψωμί καὶ γιὰ
νερὸ.

Ἐπὶ τέλους τοὺς λι-
πήθηκε ὁ Θεός. "Ἄλλα-

ζε ὁ καιρὸς κι' ἐξενήθησαν πάλι πρῶτ-πρῶτ κι' ἔφτασαν τὸ θρά-
δου στὴ Σύρα.

***

Στὸ γράμμα του, ἕνας ἀπὸ τοὺς ταξειδιώτες, ἔγραφε στὴ
μάννα του:

"Μὴ φοβᾶς, μάννα μου, τί πάθαμε. Ὅλη νύχτα κινήθησαμε ἕνα
κρῶς, πού ἔλεγε ὁ καπετάνιος πὺς εἶνε τὸ φανάρι τῆς Σύρας, καὶ τὴν
αὐγὴ εἶδαμ: πὺς ἦτανε τὸ φανάρι ἐνὸς μεγάλου καρδιοῦ, πού ταξει-
δενε μπροστὰ μας, καὶ πὺς ἐχάμε χάσι τὸ δρόμο. Ὁ Κωσταντάκης
τῆς Σμαράγδας τὴν ἔπαθε.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ χάσῃ ὁ καπετάνιος ὅ-
λη τὴ δόξα καὶ ὅλη τὴν περηφάνειά του. Τῆμαθαν ὄλοι στὸ
νησι καὶ τὸν κορροῖδεναν. "Ἄμα γύρισε μάλιστα σὲ νησί, ὁ-
σοὺ τὸν ἔβλεπαν, ἡ ἔχασαμολούσαν μὲ τρόπο πού τοῦ ἔδειχνε
ἐτι ξέρουν τὸ πάθημά του, ἡ τοῦ τὸ ἔλεγαν κατὰμουτρα, πὺς
εἶνε καπετάνιος τοῦ γλυκοῦ νεροῦ! Κι' ὠστόσο ὁ Κωσταντάκης
τῆς Σμαράγδας ἦταν στὸν καιρὸ του καλὸς θαλασσινός. Μά
τώρα πειά εἶχε γηράσει, δὲν τὸν βοηθοῦσαν τὰ μῆτια του καὶ
γι' αὐτὸ τὴν ἔπαθε. Οἱ δικοὶ του, ἄμα ἔμαθαν αὐτὸ τὸ περιστα-
τικὸ, τὸν ἔπεισαν κι' ἐπούλησε τὸ καικὶ του κι' ἔμεινε στερησιός.

Τώρα πειά περνοῦσε τὶς ἡμέρες του στὸν καφενὲ μὲ τὸ κο-
μιτολοῦ του, μὲ τὸ τοιμποῦκι του κι' ἔλεγε ἱστορίες τῶν ταξει-
διῶν πού ἔκανε στὰ νεῖτα του.

Δὲν λείπαε ὁμως ποτὲ τὰ πειράγματα. Συχνὰ τοῦ λέγα-
νε: —Πές μας τώρα, Κωσταντάκη, καὶ γιὰ τὸ τα'εἶδι πού πήρε
τὸ φανάρι τοῦ καρδιοῦ γιὰ φανάρι τῆς Σύρας.

Τότε ὁ Κωσταντάκης τῆς Σμαράγδας χτυποῦσε μὲ θυμὸ τὸ
τοιμποῦκι του σὲ τραπέζι κι' ἔφευγε γιὰ τὸ σπιτί του, λέγον-
τας:

—Ἀλλοῖμονο τοῦ ἀνθρώπου πού θὰ γεράσῃ!...
Σίφνος

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΨΕΜΜΑΤΑ ΜΕ ΟΥΡΑ !

Ὁ Μάριος ἀπ' τὴ Μασσαλία κι' ὁ Τζῶν ἀπ' τὸ Λονδίνο, πε-
ριώδεναν ὡς πλασιέ κι' οἱ δυὸ, μολοντί ἀντιπροσωπεύαν ὁ
καθένας δυὸ ἀντιπάσεις ἐμπορικοὺς οἴκους. Ὡστόσο ἦσαν φί-
λοι καὶ ὁσάκις συνταξειδεύαν, συζητοῦσαν μ' ἐγκαρδιότητα.

Κάποτε, λοιπόν, θρισκόντουσαν κι' οἱ δυὸ σὲ κατὰστρωμα
ἐνὸς πλοίου, πὸ ὁποῖο διέσχιζε τὸ στενὸ τῆς Μάγχης.

Γιὰ μιά στιγμὴ τότε ὁ Τζῶν γύρισε καὶ εἶπε στὸν Μάριο:

—Μπορῶ, ἀγαπητέ συνάδελφε, νὰ ὑπερφηανεῦτῶ ὅτι ἔχω ἕ-
να μνημονικὸ διαβολέμονο. Ἀπόδειξις ὅτι ὄλα τὰ πλοία
τὰ ὁποῖα συναντοῦ-
με, ἀκόμα κι' αὐτὰ
τὰ ἀλιευτικὰ, τ' ἀνα-
γνωρίζω μόλις φα-
νοῦν στὸν ὄριζοντα.

—Ποῦφ ! ἔκανε ὁ
Μάριος. Αὐτὸ δὲν μ'
ἐκπλήττει, φίλε μου.
Ἡ δικὴ μου μνήμη
εἶνε ἰσχυρότερη. Τί
νὰ σοῦ πῶ: Ἐγὼ, ἀ-
ναγνωρίζω ὄλα τὰ
κύματα!

—Ἐχασα, Μάριε !
ὠμολόγησε ὁ Ἄγ-
γλος περατολόγος.
Δὲν πειράζει ὁμως.
Ἄς μιλήσουμε γιὰ
κάτι ἄλλο... Γιὰ τὶς
βουλιές μας. Καὶ
παίρνοντας μιά θα-
θεῖα ἀνασπῆ ὁ Τζῶν
ἄρχισε:

—Ὁ οἶκος τὸν ὁ-
ποῖο ἀντιπροσωπεῖω,
Μάριε, ἔχει τόσες
πολλές βουλιές, ὅ-
στε κάθε μέρα κατα-
ναλίσκει μελάνι ἄ-
ξίας 1000 φράγκων!

—Ὅτε αὐτὸ μ' ἐκ-
πλήττει, τοῦ ἀπάντη-
σε ὁ Μαρσεγιέζος
τερατολόγος, μὲ τὸ
συνθησιμὸ φυσικὸ
του ὕφους. Ὁ δικός
μου οἶκος κάνει οἰ-
κονομία ἀπὸ τὸ με-
λάνι, τὸ διπλάσιο πο-
σὸ, κι' αὐτὸ γιατί δὲν
θαζόμετε τελείως ἐπά-
νω στὸ γιῶτα!

Κόκκαλο ὁ Τζῶν.

